

Hồi 132

Trừ danh chi nhật

Nhiếp Thiên Hoàn tà tà hạ xuống đầu thuyền không một tiếng động, ngửa mặt lên trời cười lớn: “Được cùng Giang huynh đơn đả độc đấu quyết một trận tử chiến thực sự là mong ước bấy lâu của Nhiếp mỗ. Nếu Giang huynh đồng ý chiến đấu sống chết, Nhiếp mỗ có thể để thủ hạ của Giang huynh tự do ly khai”.

Nói đến câu cuối cùng bỗng lộ vẻ kinh ngạc.

Nguyên Song đầu chiến thuyền đang tiến bỗng dừng lại, thuận dòng trôi đi, đầu thuyền y đang đứng biến thành cuối thuyền.

Ánh mắt Nhiếp Thiên Hoàn tràn ngập sát khí ngược nhìn Giang Hải Lưu thần thái ung dung đứng trên đài chỉ huy, tay trái vung mạnh, một đạo bạch quang thoát thủ xạ xuống mặt nước bên mạn thuyền trái.

A!

Một tiếng la trầm vang lên, một bang đồ Đại Giang bang bị chủ thủ cầm ngập vào lưng chìm xuống nước.

Giang Hải Lưu tựa như không biết chuyện gì ung dung nói: “Nhiếp huynh quả nhiên nhãn lực lợi hại nhìn ra do hấn động thủ cước làm thuyền đổi chiều. Chỉ qua một khúc quanh nữa sẽ đến eo Thiên Nhạc trứ danh của Dĩnh Thủy, chẳng những nước sông chảy xiết, mà còn đầy đá ngầm, Nhiếp huynh đã chịu đem mạng sống đánh cược một phen với ta, đương nhiên chẳng e ngại gì một cú mạo hiểm nho nhỏ, bằng không thì phải lấy được mạng ta trước khi tới eo Thiên Nhạc. Ta chết cũng chẳng sao, bất quá Nhiếp huynh trắng chí chưa thành mà lại phải bồi táng với ta thật quả không đáng!”.

Nhiếp Thiên Hoàn tuổi chừng bốn mươi, thân hình tầm thước mặc võ phục đen, ngang lưng cài một hàng phi đao, mới nhìn không có gì đáng sợ, nhưng lưỡng quyền nhô cao, cặp mắt ẩn sâu trong hai hố mắt tựa như độc xà thập thò trong hang khiến người ta không rét mà run.

Vốn dĩ kế hoạch của y là một mình sấn lên soái hạm của Giang Hải Lưu đại khai sát giới dẫn dụ Giang Hải Lưu xuất thủ, đồng thời để cho Xích Long thuyền bao vây,

dùng móc câu giữ chặt kéo soái hạm ngược dòng, khi đó dù Giang Hải Lưu có ba đầu sáu tay cũng khó lòng thoát khỏi cái chết.

Ngờ đâu Giang Hải Lưu đã sai thủ hạ đảo buồm đổi hướng rẽ sóng mà đi, dù Nhiếp Thiên Hoàn cầm hận xuất thủ cũng chỉ giết được một bang đồ, hỏi làm sao hắn không giận dữ.

Cú này Giang Hải Lưu chơi thật ngoạn mục, đảo ngược cả tình thế, lúc này Song đầu chiến thuyền thuận dòng lướt nhanh, không kể gì lòng sông nông sâu hay đá ngầm loạn thạch, mặc cho dòng nước và sức gió cuốn đi, lập tức bỏ xa năm chiếc Xích Long thuyền đuổi đằng sau.

Xuy! Xuy! Xuy!

Giang Hải Lưu rút Vong Mệnh Thương sau lưng, vận công vào hai tay rung một cái, lập tức âm thanh kỳ dị réo lên, hàng chục điểm tinh quang lấp lánh trước mặt.

Lão không cần mạo hiểm tấn công, chỉ cần giữ vững chỉ huy đài cho đến lúc soái hạm trôi tới Thiên Nhạc hiệp, khi đó muốn công muốn thủ gì đều được.

Reng!

Đương nhiên vấn đề là có thể đương cự cho đến lúc đó hay không.

Thiên Địa Minh Hoàn của Nhiếp Thiên Hoàn là kỳ môn binh khí nổi danh nhất ở phương Nam, bất luận thi triển tâm xa hay gần đều vượt quyền tạo hóa, đưa y lên địa vị thứ hai trong Ngoại Cửu Phẩm cao thủ, chỉ dưới Nam phương đệ nhất nhân Tôn Ân.

Giang Hải Lưu tuy chưa bao giờ giao thủ với y, nhưng công lực y nông sâu thế nào lão biết rất rõ, từng khổ công nghiên cứu biện pháp phá song hoàn của y, rốt cuộc ở thời khắc sinh tử hôm nay cũng đến lúc đem ra ứng dụng.

Reng!

Nhiếp Thiên Hoàn đưa hai tay nắm song hoàn giắt sau lưng, đoạn giang rộng hai tay, cặp cương hoàn chế bằng thép ròng và hoàng kim to nhỏ khác nhau dưới ánh tà dương trông tựa như đôi cánh vàng lấp lánh, xán lạn huy hoàng, song hoàn một to một nhỏ mắt cân xứng trông thật kỳ cục, nhưng ẩn ẩn cảm giác bên trong có chứa huyền hư, thoát nhìn đã thấy có gì đấy không ổn thỏa.

Lưỡng hoàn lẹ như chớp đập vào nhau phát ra âm thanh chói tai, tiếp đó được Nhiếp Thiên Hoàn quăng ra bằng thủ pháp đặc dị, lần lượt thoát thủ theo hai đường cong kỳ quái bay đến Giang Hải Lưu.

Giang Hải Lưu thần tình nghiêm trọng, nghe nói là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một chuyện khác. Nếu theo chiêu thức hiện thời thì là đối phương đánh vào phía sau mình, giả sử lúc này mình thay đổi công thế rời khỏi đài chỉ huy trực tiếp công kích đối phương, há chẳng phải thừa cơ binh khí đối phương rời khỏi tay tấn công không để y kịp trở tay sao. Nhưng lại thấp thoáng cảm thấy đó là kế dụ địch của Nhiếp Thiên Hoàn, nếu mình thay đổi chiến lược e rằng trúng kế địch.

Thời cơ chớp mắt trôi đi.

Nhiếp Thiên Hoàn quát to một tiếng nhảy vọt lên, liên tiếp huy động song thủ, bốn ngọn chủy thủ lần lượt xạ tới Giang Hải Lưu.

Giang Hải Lưu ngẫm thử dài, biết rằng vì mình không nhìn ra chiến lược đối phương nên đã rơi vào thế hạ phong, còn biết nói gì bây giờ, lập tức thu nhiếp tâm thần lướt tới bên lan can đài chỉ huy, Vong Mệnh Thương múa tít đón đỡ ám khí.

Đinh! Đinh! Đang! Đang!

Bốn ngọn phi đao bị gạt phăng đi, Nhiếp Thiên Hoàn đã xông đến trước mặt, song chưởng đẩy ra, một luồng kinh khí cuồng bạo ập đến, kinh lực tập trung cao độ thành một cột khí phảng phất như hữu hình, nếu bị kích trúng bảo đảm sẽ để lại trên người Giang Hải Lưu một lỗ thủng to tướng.

Giang Hải Lưu sớm biết y sẽ thừa thế tấn công mãnh liệt, hừ lạnh một tiếng, Vong Mệnh Thương khoan thai dẹt thành một lưới phòng ngự nghênh đón song chưởng đối phương, tận tình trình diễn bản lĩnh của vị long đầu đại ca của tam đại bang.

Đang!

Cách một trượng phía sau song hoàn đụng vào nhau phát xuất một âm thanh kinh thiên động địa vang vọng khắp nơi, hoàn toàn bất ngờ đối với Giang Hải Lưu, khiến lão tâm thần phân tán.

Lúc này trận chiến trên sông đã gần đến hồi kết, chín cỗ Song đầu thuyền của Đại Giang bang chiếc chìm, chiếc chạy, chiếc bị vây khốn, chỉ có chiếc thuyền của Tịch Kính toàn thân thoát lui, vượt lên trên thuyền địch đuổi theo soái thuyền nơi hai người ác đấu.

Ngoài ra còn có hai chiếc tả xung hữu đột, tận lực đột phá vòng vây, tiền đồ không mấy lạc quan.

Tình thế phát triển này càng làm tăng thêm không khí khẩn trương, nếu Tịch Kính đuổi kịp, Giang Hải Lưu sẽ dễ dàng thoát thân.

Nhiếp Thiên Hoàn điên cuồng rống lên một tiếng, thừa lúc Giang Hải Lưu phân tán tâm thần, song chưởng lần lượt vỗ trúng Vong Mệnh Thương, mượn lực bay vọt lên lướt trên đỉnh đầu Giang Hải Lưu.

Nếu không bị song hoàn uy hiếp phía sau, Giang Hải Lưu vì đang đứng vững trên thuyền, chỉ cần triển khai thương thế chắc chắn sẽ đánh cho Nhiếp Thiên Hoàn ở thế kém không còn cơ hội hoàn thủ, nhưng mà song hoàn ở phía sau với thủ pháp thần kỳ của Nhiếp Thiên Hoàn, sau khi đụng vào nhau liền bay tới tấn công lão ở phía sau, trừ phi lão chịu đồng thời chống đỡ cả hai phía, bằng không chỉ có cách tránh sang một bên, bởi vì Nhiếp Thiên Hoàn từ trên đầu phát xuất quyền kinh khiến lão không thể chống đỡ phi hoàn bay đến.

Giang Hải Lưu múa lên thương ảnh đầy trời, hư hư thực thực, mau lẹ né sang một bên.

Bồng!

Nhiếp Thiên Hoàn hiển lộ thực lực của người đứng thứ hai trong Ngoại Cửu Phẩm cao thủ, mau lẹ từ trên cao hạ xuống, giơ tay tiếp lấy song hoàn.

Giang Hải Lưu vung ngọn thương dũng mãnh như triều thủy nhấp nhô tràn đến, nhưng lão cũng hiểu rõ võ công Nhiếp Thiên Hoàn cao minh ngoài tưởng tượng của mình.

Soái thuyền rung chuyển, nguyên lai vừa chuyển qua khúc quanh, ở đoạn này lòng sông dốc ngược, nước đổ như thác, hai bên bờ đầy rẫy đá ngầm tạo thành vô số vực xoáy, chính là đoạn hiểm trở nhất của Dĩnh Thủy.

Nhiếp Thiên Hoàn cười lớn: "Giang huynh tuy tính toán đâu ra đấy nhưng sợ cũng vẫn không ổn!".

Song hoàn thi triển thủ pháp kỳ dị xông thẳng vào màn thương ảnh.

Máu tươi văng tung tóe.

Vong Mệnh Thương sắp đâm vào ngực Nhiếp Thiên Hoàn, bị y dùng thân pháp chớp nhoáng lách qua, chỉ đâm được vào vai y, nhưng tay trái Giang Hải Lưu lại bị gõ trúng, xương gãy thịt rơi.

Hai người lướt sang hai bên.

Giang Hải Lưu miễn cưỡng nhịn đau, hữu thủ hồi thương đâm ngược lại.

Nhiếp Thiên Hoàn xoay mình chuyển thân hét lớn: "Đại Giang bang giờ này hôm nay trừ danh giang hồ".

Song hoàn bắn ra, Thiên Hoàn lớn hơn ra trước, Địa Hoàn nhỏ hơn ra sau, hết sức chuẩn xác lồng vào Vong Mệnh Thương, lướt theo thân thương công thẳng vào vai Giang Hải Lưu, chiêu số tinh vi kỳ dị khiến ai nấy trông thấy đều tấm tắc khen.

Song đầu chiến thuyền đuổi theo còn cách năm trượng, Tịch Kính cùng bang chúng mắt mở trừng trừng theo dõi, nhưng lại không có cách gì ngăn cản.

Giang Hải Lưu cảm thấy Thiên Địa Minh Hoàn của Nhiếp Thiên Hoàn đang lấy ngọn thương của mình làm trục xoay tít, xoay mỗi vòng lại gần hơn một ít, một tay lão giữ được ngọn thương tựa như treo thêm vật nặng hàng vạn cân đã là cả vấn đề, nói gì đến chuyện chấn văng song hoàn đi.

Thời gian để quay đầu liếc mắt cũng không có, Giang Hải Lưu vẫn khởi dư lực hất Vong Mệnh Thương rơi xuống.

Lúc này Nhiếp Thiên Hoàn đã xông đến phía sau, một quyền đánh thẳng vào giữa lưng Giang Hải Lưu, tay kia chộp lấy ngọn thương.

Giang Hải Lưu cong người chịu đựng một quyền, thân hình bay lên dựng gậy lan can, từ đài chỉ huy rơi xuống dưới, thất khiếu ứa máu.

Rầm!

Soái thuyền không biết đụng phải thứ gì, cả thuyền rung chuyển rồi xoay tít như chong chóng chồm tới một đám loạn thạch bên tả ngạn, nào máy bắn tên, bắn đá lẫn long lóc khắp trên thuyền, thậm chí rơi cả xuống nước. Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Nhiếp Thiên Hoàn đâu còn dám đuổi theo bồi thêm một chuồng, chỉ cầm ngọn thương chiến lợi phẩm vẫn ngoắc vào song hoàn, lộn người một cú rơi xuống hữu ngạn.

Thuyền Tịch Kính vừa hay trở tới, đồng thanh kêu bang chủ.

Bồng!

Soái hạm kiên cố bị dòng nước chảy xiết cuốn đi va vào một khối đá lớn vỡ tung.

Một đạo nhân ảnh vọt lên trời, lao về phía Song đầu thuyền của Tịch Kính.

Tịch Kính mừng như điên, vội bay tới đỡ lấy Giang Hải Lưu, đặt xuống thuyền.

Song đầu chiến thuyền thuận dòng lướt đi.

Nhiếp Thiên Hoàn đứng trên bờ ngẩng lên trời cười nói: “Giang huynh trên đường xuống Hoàng tuyền hẳn không sầu tịch mịch, xin thứ cho Thiên Hoàn không tiễn”.

oOo

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến thúc ngựa từ tiểu cốc phi ra, Mộ Dung Chiến vui mừng nói: “Tiểu cốc này đúng là dễ thủ khó công, chỉ cần một ngàn quân với đủ dự trữ là có thể kháng cự với hàng chục ngàn quân”.

Đồ Phụng Tam khẽ cười: “Nếu chỉ có thể tử thủ cũng chẳng có giá trị mấy, xưa nay ta ghét nhất là chiến đấu trong thế bị động, vì vậy mà đã có thêm một thiết trí khác, kẻ nào cho rằng ta chỉ có thể tử thủ ắt sẽ phải thiệt thòi lớn đấy”.

Mộ Dung Chiến hít sâu một hơi nói: “May mà người không phải là kẻ địch của ta, mau cho ta kiến thức đi”.

Đồ Phụng Tam ra roi phóng ngựa xuyên rừng vượt núi, không lâu đã tới khu rừng rậm phía Đông Nam ngoài tiểu cốc.

Tiến sâu vào rừng mới chừng mười trượng đường đi tắc nghẽn, nguyên lai khắp chốn cỏ hoang gai góc chất đầy.

Đồ Phụng Tam xuống ngựa chăm chú quan sát mấy thân cây lớn xung quanh.

Mộ Dung Chiến cũng xuống ngựa, theo y đi loanh quanh.

Đồ Phụng Tam rớt cuộc cũng thấy thứ cần tìm, nói: “Chính là hai cây này, nhìn thấy chưa? Trên thân cây đều có vết khoét thành hình tam giác”.

Mộ Dung Chiến gật đầu biểu thị đã thấy.

Đồ Phụng Tam bước qua giữa hai thân cây, đến bụi gai trước mặt thò tay tìm kiếm rồi dụng lực lôi một cái, cả bụi cây bị nhấc ra, xuất hiện một thông lộ.

Mộ Dung Chiến thấy rõ rồi không cầm được tán thưởng: “Hảo kế!”.

Đồ Phụng Tam hân hoan nói: “Chỗ này là sau khi ta thu thập Bức Kinh Lôi mới sai thủ hạ mở ra, bên trong có thể giấu hai trăm nhân mã, vì Hác Trường Hanh đã bị buộc phải bỏ chạy nên chỗ bí mật này chưa ai biết. Mộ Dung huynh không cần ta phải nói làm thế nào để lợi dụng chỗ giấu quân này chứ?”.

Mộ Dung Chiến khen: “Ta hận hiện tại không lập tức là buổi tối để mà đại khai sát giới”.

Đồ Phụng Tam nói: “Chúng ta tiến vào coi rõ tình hình rồi lập tức trở về được không?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Đồ huynh phải chăng rất thông tỏ hình thế khu vực quanh đây?”.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: “Cái đó đương nhiên, xưa nay ta không thích hành động một cách hồ đồ”.

Mộ Dung Chiến nói: “Nếu được Đồ huynh phối hợp tác chiến ở ngoài Tập với ta, không chừng có thể đánh tan quân Thiên Sư”.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm một lát: “Chuyện này trở về ta hãy quyết định nên làm thế nào, đừng quên trên đầu chúng ta còn có vị hồng phấn thống soái”.

Mộ Dung Chiến gật đầu bật cười tiến vào thông lộ sau bụi gai.

oOo

Lưu Dụ tỉnh lại, đầu đau buốt, nhất thời mơ hồ không biết mình đang ở đâu.

Lát sau mới hiểu mình đang ở trong xe, nằm vắt ngang trên chỗ ngồi, trên mình phủ tấm chăn lông thú, chốc chốc xe ngựa lại chồm lên, thụt xuống tùy theo mặt đường gồ ghề.

Gã định ngồi lên nhưng toàn thân mềm xèo bất lực không thể cựa quậy được, cảm giác thật vô cùng khốn đốn.

Rõ ràng có người cứu mình trên đường, đã trị thương và đổi y phục cho mình.

Còn Hậu bối đao?

Lưu Dụ nhắm chặt mắt điều tiết hô hấp, cái đau trong đầu dần dần giảm nhẹ, chân khí trong mình bắt đầu ngưng tụ, tai mắt cũng hồi phục được mấy phần linh mẫn.

Phía trước và phía sau xe đều có tiếng vó ngựa dồn dập, tính sơ sơ có tới hơn trăm kỵ sĩ.

Chỗ gã hôn mê ngã xuống là con đường dịch đạo mang tên Hoài Quảng bên sông Hoài Thủy, chỉ cần men theo dịch đạo đi về phía Đông một ngày là có thể đến Quảng Lăng ở thượng du Hoài Thủy. Theo trí nhớ của gã người cứu gã hẳn phải đi theo dịch đạo về hướng Quảng Lăng.

Mình hôn mê mất bao lâu?

Lưu Dụ gắng hết sức lực ngồi dậy.

Trời đất xoay chuyển, Lưu Dụ suýt nữa lại ngã lăn ra.

Bên tai vang tiếng kêu gọi.

Lưu Dụ miễn cưỡng mở mắt, thấy mình đang ngồi tựa vào thành xe, kỵ sĩ đi kèm phát hiện gã đã tỉnh lại vội thông báo cho người khác.

Lưu Dụ nhìn qua ghế sau, Hậu bối đao và túi đeo lưng nằm an nhiên trên chỗ ngồi, lập tức yên tâm vì biết người cứu mình là bạn chứ không phải địch, chí ít cũng là người hảo tâm, nếu không sẽ chẳng để vũ khí nằm trong tầm tay mình.

Không biết có phải vì tiếp được mệnh lệnh hay không, người rong xe quát lớn, giạt cương dừng xe lại.

Tiếng vó ngựa chậm lại, xe ngựa đi chậm từ từ dừng hẳn.

Đầu óc Lưu Dụ dần dần tỉnh táo hơn, chỉ hiềm trong đầu ngâm ngâm đau, toàn thân yếu ớt, các khớp xương nhức buốt như bị kim đâm rất khó chịu.

Xe ngựa dừng hẳn.

Một kỵ mã phi đến bên cổ xe, thân mình mang võ sĩ phục, tuổi chừng ba mươi, tướng mạo đường đường, mặt to tai lớn khiến người ta có cảm giác cao cao tại thượng, tuy nhiên lúc này thái độ đối với Lưu Dụ rất thân thiện, mỉm cười nói: “Lưu đại nhân tỉnh rồi sao?”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Xin hỏi huynh đài cao danh quý tính là gì, sao lại biết Lưu Dụ này?”.

Người nọ hân hoan nói: “Bổn nhân Vương Thượng Nhan là gia tướng của Dương Châu Tri châu sự Hộ quốc công, đương nhiên biết Lưu đại nhân từng lập đại công trong chiến dịch Phì Thủy. Nghe nói Lưu đại nhân phụng mệnh tới Biên Hoang tập thám thính tin tức, không biết vì sao ngã ngất bên đường, thụ nội thương nghiêm trọng, lại còn bị nhiễm phong hàn. May sao tiểu thư tinh thông y đạo, xem ra Lưu đại nhân đã đỡ nhiều rồi”.

Đầu óc Lưu Dụ vẫn có chút hồ đồ, lẩm nhẩm mấy lần Dương Châu Tri châu sự Hộ quốc công, nhưng không nghĩ ra là vị đại thần nào trong triều.

Không cầm được buột miệng: “Hộ quốc công?”.

Vương Thượng Nhan khiêm nhường nói: “Chủ nhân bọn ta vừa mới tới Dương Châu phó nhậm, đồng thời được phong là Hộ quốc công, chẳng trách Lưu đại nhân chưa nghe qua”.

Đang muốn kể tiếp chủ nhân hẳn là ai, lại hạ thấp giọng nói: “Tiểu thư quay lại rồi! Để nàng tự thân nói rõ với Lưu đại nhân”.

Nói đoạn giục ngựa tiến lên, hẳn là tới nghênh đón tiểu thư của hắn.

Lưu Dụ cũng nghe thấy tiếng vó ngựa vọng đến từ xa, đang nghĩ xem tiểu thư mà Vương Thượng Nhan nói đến là ai, chợt nghe có tiếng Vương Thượng Nhan: “Lưu đại

nhân tỉnh lại rồi, tinh thần rất khá, thể chất của ông ta thật đáng kinh ngạc, không hổ là người được Huyền soái coi trọng”.

Một giọng nữ dịu ngọt cất lên: “Tốt rồi! Người ta không phải lo nữa”.

Lưu Dụ chấn động toàn thân, tựa như không tin nổi có chuyện này, dăm dăm nhìn ra cửa xe, nghe thấy vị tiểu thư nọ bước xuống ngựa.

Sao lại là nàng!

Điều này không thể tin được.

Thật ra là duyên phận trời định hay là oan nghiệt trần thế không biết nữa.

Kẹt kẹt!

Có người mở cửa xe.

Giọng nàng bên ngoài: “Ta vào trong xe nói chuyện với Lưu đại nhân, mọi người có thể tiếp tục hành trình, ngày mai có thể tới được Quảng Lăng”.

Nói xong tiến vào trong xe.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lưu Dụ thán kêu: “Trời ơi!”.

Suýt nữa thì hoan hỉ đến mức lại ngất đi.

- o O o -